

Şahs-ı mânevî-i Âl-i Beytin hakîkî vazîfesi

Cenâb- Hak Şûrâ Sûresi'nde Peygamber

Efendimiz(asm)'in lisânıyla "De ki: Vazîfem karşılığında sizden bir ücret istemiyorum. Sizden istediğim, ancak akrabaya sevgi ve Ehl-i Beytime muhabbettir." [1] buyurur. Nass-ı kat'î ile sabit ve hadis-i Nebeviyle müberhen(delil ile ispatlanmış) Âl-i Beyte muhabbete işaret etmekte, bu vazîfeyi ifâyâ davet eylemektedir. Çünkü, İslâmiyet bir vücutsa, bu vücûdun belkemiği, muhakkak Âl-i Beyt ve başı her zaman Kitabullahtır.[2]

Peygamber Efendimiz(asm)'in mübârek nesline Âl-i Beyt veya Ehl-i Beyt adı verilir. Peygamberimizin nesli kızı Hz. Fatıma (ra) vasıtasıyla devam etmiştir. Hz. Ali (ra) ve Hz. Fatıma'nın evliliğinden dünyaya gelen Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin (ra) Âl-i Beytin temsilcileri durumundadırlar. Efendimiz(asm)'in "Size iki şey bıraktım. Onlara sarıldığınız müddetçe sapmazsınız. Allah'ın kitabı ve Âl-i Beytim." [3] hadîsi, Âl-i Beytin ne kadar ehemmiyetli olduğunu gösterir. Âl-i Beyt, Nûrânî bir şecere gibi günümüze kadar devam ede gelmiş ve kıyamete kadar da devam edecektir. Hem ümmetçe telâkki-i bil kabul nev'inden bir medar-ı teselli olarak her asırda Âl-i Beyt-i Nebevî'den bir hidayetkâr imdada yetişmesi beklenilmiş ve bulunmuştur.

Âl-i Beytin şahsiyet-i mânevîyesinin ehemmiyetini "Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, gayb-âşinâ nazarıyla görmüş ki, Âl-i Beyti, âlem-i İslâm içinde bir şecere-i Nûrâniye hükmüne geçecek. Âlem-i İslâmın bütün tabakatında, kemâlât-ı insâniye dersinde rehberlik ve mürşidlik vazîfesini görececek zatlar, ekseriyet-i mutlaka ile, Âl-i Beytten çıkacak. Ümmet-i Muhammediyede de (a.s.m.), vezâif-i azîme-i İslâmiyette ve ekser turuk(tarikat) ve mesâlikinde(mesleklerinde), enbiya-yı Benî İsrail gibi(İsrailoğullarının peygamberleri gibi), aktâb-ı Âl-i Beyt-i Muhammediyeyi (a.s.m.) görmüş. Sünnet-i Seniyyenin menbaı(kaynağı) ve muhafızı ve her cihetle iltizam etmesiyle mükellef olan, Âl-i Beyttir. Demek Âl-i Beytten, vazîfe-i risâletçe muradı, Sünnet-i Seniyyesidir. Âl-i Beytin şahs-ı mânevîsi ise Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâmın bir nevi mâhiyetini gösteriyor. Hazret-i Ali'nin (r.a.) zâtında temessül eden şahs-ı mânevî-i Âl-i Beyt ve o şahsiyet-i

mâneviyede verâset-i mutlaka cihetiyle tecellî eden hakikat-i Muhammediye (a.s.m.) noktasında muvâzene edilmez. Çünkü orada Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâmın sırr-ı azîmi var.[4]dır. Bu azîm sırrın her asırda mümessilleri Âl-i Beyttir. Bu sırdan dolayıdır ki Âl-i Beytin şahs-ı mânevîsi, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâmın bir nevi mâhiyetini gösteriyor.

Bu azîm sırdan dolayıdır ki “Âl-i Beyt hânedanları ve nesilleri, mânevî bir saltanata namzet idiler. Dünya saltanatı ile mânevî saltanatın cem’i gayet müşküldür.”[5] Bu sırdan dolayıdır ki Âl-i Beyt surî saltanata değil, mânevî saltanata namzet olduklarından saltanat-ı dünyeviye onlara küstürüldü. Âl-i Beytin yönü, yüzü ve özü şahsiyet-i mâneviyede verâset-i mutlaka cihetiyle tecellî eden hakikat-i Muhammediye (a.s.m.) noktasına izn-i ilâhi ile çevrildi.

İşte bu nokta-i hakikat içindir ki “Hazret-i İmam-ı Ali, ahkâm-ı dini ve hakaik-i İslâmiyeyi ve âhireti esas tutup, saltanatın bir kısım kânunlarını ve siyâsetin merhametsiz mukteziyatlarını onlara feda ediyordu.”[6] Çünkü “Saltanat-ı dünyeviye aldaticıdır. Âl-i Beyt ise, hakaik-i İslâmiyeyi ve ahkâm-ı Kur’âniyeyi muhafazaya memur idiler. Hilâfet ve saltanata geçen, ya nebî gibi mâsum olmalı, veyahut Hulefâ-i Râşidîn ve Ömer ibni Abdülâziz-i Emevî ve Mehdî-i Abbâsî gibi harikulâde bir zühd-ü kalbi olmalı ki, aldanmasın.”[7] “Hattâ bu ehemmiyetli sırdandır ki, din düsturlarının bir hâdimi olmak cihetinde güneş gibi îmânlar taşıyan bir kısım Sahabeler ve onlara benzeyen mücahidînden, Selef-i Salihînden başka, siyâsetçi, ekserce tam müttakî dindar olamaz. Tam ve hakikî dindar, müttakî olanlar, siyâsetçi olmazlar. Yani, maksad-ı aslî siyâsetini yapanlarda din, ikinci derecede kalır, tebeî hükmüne geçer. Hakikî dindar ise, “Bütün kâinatın en büyük gayesi ubudiyet-i insaniyedir” diye, siyâsete, aşk-ı merak ile değil, ikinci üçüncü mertebede onu dine ve hakîkate âlet etmeye-eğer mümkünse-çalışabilir. Yoksa, bâki elmasları kırılacak âdi şişelere âlet yapar.”[8]

Nesl-i Âl-i Beyt

İşte, bak: Hazret-i Hasan’ın neslinden gelen aktablar, hususan Aktâb-ı Erbaa ve bilhassa Gavs-ı Âzam olan Şeyh Abdülkadir-i Geylânî ve Hazret-i Hüseyin’in neslinden gelen imamlar, hususan Zeynelâbidin ve Cafer-i Sadık ki, herbiri birer mânevî mehdî hükmüne geçmiş, mânevî zulmü ve zulûmatı dağıtıp envâr-ı Kur’âniyeyi ve hakaik-i îmâniyeyi neşretmişler, cedd-i emcedlerinin birer vârisi olduklarını göstermişler.”[9] Böylece Nesl-i Âl-i Beyt envâr-ı Kur’âniyeyi ve hakaik-i îmâniyeyi muhafaza edip, hakaik-i İslâmiyeyi ve ahkâm-ı Kur’âniyeye memur olduklarını fiilleriyle tasdik etmişler. Evet, bugün tarih-i âlemde hiçbir nesil, şecere ile ve senetlerle ve an’ane ile birbirine muttasıl ve en yüksek şeref ve âli hasep ve asil neseple mümtaz hiçbir nesil yoktur ki, Âl-i Beytten gelen seyyidler nesli kadar kuvvetli ve ehemmiyetli bulunsun. Eski zamandan beri bütün ehl-i hakîkatin fırkaları başında onlar ve ehl-i kemâlin namdar reisleri yine onlardır. Şimdi de, kemiyeten milyonları geçen bir nesl-i mübarektir. Mütenebbih ve kalbleri îmânlı ve muhabbet-i Nebvî ile dolu ve cihandeğer şeref-i intisabıyla serfirazdırlar. Böyle bir cemaat-i azîme içindeki mukaddes kuvveti tehyic edecek ve uyandıracak hâdisât-ı azîme vücûda geliyor. Elbette o kuvvet-i azîmedeki bir hamiyet-i âliye feveran edecek ve Hazret-i Mehdî başına geçip tarik-i hak ve hakîkate sevk edecek. Böyle olmak ve böyle olmasını, bu kıştan sonra baharın gelmesi gibi, âdetullahtan ve rahmet-i İlâhiyeden bekleriz ve beklemekte haklıyız.[10]

Dipnot:

[1] Şûrâ Sûresi, 42.23.

[2] Barla Lahikası, 2006,s.356

[3] Ebu Davud, Menasik, 56

[4] Lem’alar,2006,s.50

[5] Mektubat,2006,s.92

[6] Mektubat,2006,s.90

[7] Mektubat, 2006,s.172

[8] Emirdağ Lâhikası-II,2006,s.113

[9] Mektubat, 2006,s.173

[10] Mektubat,2006,s.747